

06/07/2026

Quan anar a classe és una pèrdua de temps

Un estudi recent publicat a *Ansiedad y Estrés* analitza amb 900 universitaris per què l'estudiantat no assisteix a classe normalment. Els resultats apunten que no és falta d'interès, sinó una sensació generalitzada que les classes no són prou útils per conèixer, interpretar, connectar i donar sentit als continguts de l'assignatura.

iStock / Tiero

A moltes facultats, es repeteix la mateixa escena: aules mig buides, passadissos tranquils i professors que parlen davant d'una audiència escassa. Més de la meitat dels estudiants universitaris no assisteixen regularment a les classes teòriques no obligatòries. Durant anys, la interpretació institucional ha estat clara: falta d'interès. Però la realitat és més incòmoda i apunta en una altra direcció.

La nostra investigació, basada en 900 universitaris, ofereix un diagnòstic contundent: molts estudiants no deixen d'anar a classe perquè no vulguin aprendre, sinó per la manera com viuen el temps a l'aula. La percepció que aquell temps no els aporta valor acaba condicionant la decisió d'assistir-hi.

La queixa és recurrent. Classes repetitives, continguts previsibles i una pràctica que s'ha convertit en símbol del desencís: la lectura de les diapositives del PowerPoint. «Si el professor només llegeix el que ja tinc al campus virtual, per què hauria de venir?», es

pregunta gran part de l'estudiantat. En aquestes condicions, el temps de classe deixa de ser una oportunitat d'aprenentatge i passa a ser un cost que no s'està disposat a assumir. Aquest malestar no és només acadèmic, és també emocional. Quan una classe es percep com a lenta, poc útil o desconnectada de la realitat, apareixen l'avorriment, la frustració i fins i tot l'ansietat. Davant d'això, gran part de l'estudiantat opta per una estratègia racional: no assistir-hi. No és desinterès; és una forma de regulació davant d'una experiència percebuda com a poc valuosa.

La paradoxa s'accentua amb el model d'avaluació. En assignatures on l'examen es basa sobretot en memoritzar continguts, descobreixen que poden aprovar estudiant pel seu compte, sovint amb més eficiència. Si el PowerPoint és el temari i el temari és l'examen, la classe perd la seva funció. Així es consolida un cercle difícil de trencar: com menys valor aporta la classe, menys s'hi assisteix, i com menys s'hi assisteix, menys valor se li atribueix. En aquest context, reforçar els controls d'assistència o fer obligatòries algunes sessions no resol el problema. Obligar a ser-hi no redueix el cost temporal percebut ni millora l'experiència.

Quan una classe aporta comprensió, exemples i un valor que no es pot obtenir només amb les transparències, aquesta classe es torna a omplir. Quan es limita a reproduir diapositives, l'aula es buida.

Potser, per tant, la pregunta no és per què no van a classe, sinó com es dissenyen experiències d'aprenentatge que facin que el temps a l'aula tingui sentit. Això implica repensar no només què s'ensenya, sinó sobretot com s'organitza i es viu el temps: generar reflexió, marcar progressió i garantir un tancament que permeti a l'estudiantat percebre que ha avançat.

En definitiva, es tracta de recuperar el paper del professorat com a agent mediador del coneixement, capaç d'interpretar, connectar i donar sentit als continguts. Perquè no s'evita el temps d'aprendre, sinó experiències en què aquest temps no té valor.

Ramon Cladellas Pros i Antoni Castello Tarrida

Departament de Psicologia Bàsica, Evolutiva i de l'Educació

GEDHS: Grup d'Estudis en Expertesa i Desenvolupament Humà Saludable i Sostenible

Institut de Recerca de l'Esport

Universitat Autònoma de Barcelona

Referències

Cladellas, R., & Castelló, A. (A la premsa). **University Absenteeism and Well-Being: An Interpretation from Emotional Regulation and Perceived Value.** *Ansiedad y Estrés*.